

عنوان مقاله:

اصول روش تفسیری آیت الله جوادی آملی

محل انتشار:

دوفصلنامه علوم قرآن و تفسیر معارج، دوره 3، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

مهدی شجریان - پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

خلاصه مقاله:

مسئله اصلی این مقاله، «استخراج روش های تفسیری حاکم بر دیدگاه آیت الله جوادی آملی» است. به این منظور، کتاب های مختلف ایشان با روش توصیفی تحلیلی بررسی شده اند. هدف این مقاله تبیین چهار اصل «مولف محوری»، «روش مندی»، «مانع نبودن فاصله تاریخی» و «لزوم پرهیز از تاثیر پیش فرض ها» در روش تفسیری ایشان است؛ اصولی که تا حدودی در «هرمنوتیک کلاسیک» نیز در نظر گرفته می شوند. ایشان اصل روش مندی را در خدمت مولف محوری قرار می دهند و در مقام کشف مراد کلام الهی، علاوه بر بهره مندی از روش های عام که در فهم هر متنی کارآمد هستند از روش های خاص سه گانه «تفسیر قرآن به قرآن»، «تفسیر قرآن به سنت» و «تفسیر قرآن به عقل» نیز بهره می برند. از منظر ایشان زبان قرآن کریم با «فطرت» و «قوانینی ثابت» منطبق است؛ به همین دلیل، فاصله تاریخی مفسر با عصر نزول، مانع از فهم مراد کلام الهی نمی شود؛ علاوه بر این، در حوزه تاثیر «پیش فرض ها» نیز ایشان رویکردی اعتدالی دارند و ضمن پذیرش تاثیر برخی پیش فرض ها و ضرورت آن ها نظیر علوم پایه و لغت عرب به مستور بودن مراد متکلم بر مفسر به دلیل تاثیر کامل پیش فرض های مفسر، اعتقادی ندارند.

کلمات کلیدی:

آیت الله جوادی آملی، هرمنوتیک، روش مندی، مولف محوری، تفسیر قرآن به قرآن، پیش فرض ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1394073>

